

Περὶ τῆς διατάξεως τῶν τραπεζῶν ἐν γένει, καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῶν γραμμα- τοδοτιδῶν τραπεζῶν (τσετολοβάγκων).

§. 11.

ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς γραμματοδοτιδος τραπεζῆς (τσετολοβάγκων) ἐννοῶμεν ἐν Διάταγμα (Institut), διὰ τῶν ὁποῖον δίδονται εἰς κυκλοφορίαν ἀντὶ μετρητῶν χρημάτων γραμμάτια (Banknoten), παριστάνοντα τὴν τράπην τῶν χρημάτων. Ἐὰν θέλη μία τοιαύτη τράπεζα νὰ εἶναι ἀξία τῆς πίστεως τῶ κοινῶ, πρέπει ἕκαστον εἰς κυκλοφορίαν δοθὲν γραμμάτιον νὰ ἠμπορῇ νὰ μεταβάλληται εἰς τὴν τράπεζαν πάλιν εἰς μετρητὰ χρήματα, κατὰ τὴν θέλησιν τῶ ἔχοντος αὐτό. Διὰ τῆτο ἡ τράπεζα πρέπει αἰείποτε νὰ ἔχη ἕτομον ἐν σημαντικὸν κεφάλαιον εἰς μετρητὰ, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀλλάσῃ ὅλα τὰ γραμμάτια τῆς, χωρὶς τῆς σμικροτάτης ἀναβολῆς, ὅταν ζητηθῇ ὑπὸ τῶ κτήτωρ αὐτῶν.

Κατ' αὐτὸ τὸ νόημα, τὸ γραμμάτιον πῶντι δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ καρπιῶλα ἐπὶ τῆ ἔμφανίσει (a vista), ἢ τις ὀφείλει νὰ πληρωῖνται εὐθὺς ὡς ζήτησει ὁ κτήτωρ.

§. 12.

Ἡ διάταξις μιῶς τοιαύτης τραπεζῆς εἶναι πραγματικῶς ἡ ἀκόλθετος:

Μία συντροφία ἀκτιονιστῶν ¹⁾ συνάγει ῥητήντινα ποσότη-
τα χρημάτων, ὑπὸ τὴν ἐδικὴν τῆς καὶ τῆς πολιτείας ἐγγύησιν,
καὶ ἐκδίδει δι' ἐν μέρος ταύτης τῆς ποσότητος γραμμάτια (τσετό-
λας) εἰς τὸ κοινόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνέση τῶ
1695 ἡ τῆς Λόνδρας τράπεζα, ἐπειδὴ μία ἑταιρία ἰδιωτικῶν
ἀνθρώπων ἐσύναξεν ἐν κεφάλαιον 1,200,000 λιτρῶν σερλίνων.

Λ 2

Ἐπά-

¹⁾ Τῶν ἔχοντων τὰ ἄκτια ἢ ἀποδεικτικὰ γράμματα τῆς εἰς τὴν τράπεζαν (βάγκων) καταβολῆς τῶ κεφαλαίου.

Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ποσότητα ἐξεδόθησαν γραμμάτια, τὰ ὅποια μετέβαινον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Οἱ διοικηταὶ τῆς τοιαύτης τραπέζης χρεώσονται νὰ κρατῶσι λογαριασμόν δι' ὅλα τὰ δεδομένα γραμμάτια, καὶ διὰ τὰ εἰς αὐτὰς ἐμπιστευθέντα χρήματα. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ τράπεζα τῆς Γέννας.

Εἶναι φανερόν, ὅτι μία τοιαύτη Γραμματοδοτικὴ τράπεζα κἀμνει ὑπερβολικὰ μεγάλα κέρδη, ὅταν διατηρῆται ἐν τῷ πρώτῳ σκοπῷ αὐτῆς, διότι τὰ γραμμάτια τῆς κυκλοφοροῦσιν εἰς μεγάλας ὑποθέσεις πολλὰ εὐκολώτερα, παρὰ τὰ μετρητὰ χρήματα. Ὅθεν τὰ συνηθίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εὐκολώτατα, καὶ ὅταν εἶναι ἡ τράπεζα ἀσφαλῆς, πληρῶνσιν καὶ τὸ κόλλυβον (ἄξιον) διὰ τὰ γραμμάτια, ὅταν τὰ λαμβάνωσι καὶ δίδωσι μετρητὰ.

§. 13.

Εἰς τὰς γραμματοδοτικὰς τραπέζας πρέπει νὰ διακρίνονται οἱ κάτοχοι τῶν ἀκτίων, ἀπὸ τὰς κατόχους τῶν γραμματίων. Ὑπὸ τὰς πρώτας ἐννοοῦμεν τὰς συναγαγόντας τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς τραπέζης, ὑπὸ δὲ τὰς τελευταίας, τὰς ἔχοντας γραμμάτια, οἱ τινες δὲν ἔχουσι κἀνὲν δίκαιον ἐπάνω εἰς τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ κἀμῃ τὸ τοιαῦτον Διάταγμα διὰ τῶν χρημάτων ταῦτα. Ζημίαν ὅμως ἠμποροῦσι νὰ πάθωσιν, ὅταν ἡ τράπεζα εὐρίσκηται ὑπὸ κακὴν διοίκησιν, ἢ τις ἐμβαίνει ἀπρονοήτως εἰς ἀχρήστες κερδολογίας, ἵνα μεταχειρισθῇ τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ χρήματα.

§. 14.

Ἡ πίσις τῶν γραμματοδοτικῶν τραπέζων πάσχει διὰ τὸ ὑπερβολικὸν δάνεισμα, διότι θέλωσι νὰ μεταχειρισθῶσι μὲ ὠφέλειαν τὰ χρήματά των καθ' οἷον δὴ τινὰ τρόπον, δανείζουσιν ἐνίοτε διὰ πράγματα, π.χ. διὰ πολυτίμους λίθους καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται πάντοτε νὰ μεταβληθῶσιν εὐθὺς εἰς χρήματα, ὅταν τὸ ἀπαιτῇ τὸ πλῆθος τῶν ἀλλακτέων γραμματίων. Ἐὰν ἀναγκασθῇ ἡ τράπεζα ἐν τοιαύτῃ περιστάσει νὰ παύσῃ τὰς πληρωμαὶς μόνον διὰ τινὰς ἡμέρας, τότε ἐκπίπτει πολλὴ ἀπὸ τὴν πίσιν της.

Τὰ πολλὰ μικρὰ γραμμάτια βλάπτει τὴν τράπεζαν. Ἐπειδὴ ὅσον εὐκόλα φυλάττει τις ἐν τοῖστον μικρὰς ποσότητος, τοσῶτον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ φυλάξῃ τὴν ἐν αὐτῷ παρισυνομένην τιμὴν εἰς νομίσματα. Τὸτο ἐδοκίμασεν ἡ τράπεζα τῆς Κοπεγχάγης τῷ 1789, ὅτε τὰ γραμμάτια τῆς ἔφθασαν 60 τὰ ἑκατὸν κατώτερον ἀπὸ τὰ γραμμάτια τῆς τραπεζῆς τῆς Ἀμβέργης, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἰσοτιμίαν (πάρσι) ἔπρεπε νὰ εἶναι μόνον 25 τὰ ἑκατὸν κατώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα. Ὅθεν ἡ τράπεζα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἀσφαλῆ κατάστασιν τῆς, ἕως ἢ ἐξευθερίθῃ τὸ πλεῖτον μέρος ἐκείνων τῶν μικρῶν γραμματίων.

Εἰς μίαν ἐσφαλμένην διάταξιν τῆς τραπεζῆς δύνανται τὰ γραμμάτια τῆς νὰ ἐκπέσωσι πολὺ. Τοῖστον παράδειγμα ἔδωκε τῷ 1743, καὶ πολλὰς χρόνας ἔπειτα ἡ τράπεζα τῆς Σβηκίας, ὅτε τὰ γραμμάτια τῆς ἐξέπεσαν εἰς τὰ 200 τὰ ἑκατὸν, διωρθώθησαν, ὅμως πάλιν τῷ 1772.

§. 15.

Καὶ ἡ Ῥωσσία ἔχει μίαν γραμματοδότιδα τράπεζαν, πρὸ πολλῶν χρόνων ὅμως διέταξε τὰ γραμμάτια μόνον εἰς τὰ χαλκίνα νομίσματα. Τὸ ἐκ τέττε ἐπόμενον ἦτον ἡ πτώσις τῆς καταλλαγῆς τῆς Πετρσπόλεως ἐπὶ τὰς πόλεις Ἀμστερδὰμ, Λόνδραν καὶ Ἀμβέργον.

Ἡ τῆς Βιέννης τράπεζα τῶν γραμματίων ἐκρατήθη ἀρκετὰ καλὰ ἕως τῶν τελευταίων χρόνων τῆ παρόντος πολέμου¹). Πρὸ τέττε ἀπελάμβανον τὰ γραμμάτια τῆς καὶ κόλλυβον πρὸς τὰ μετροητὰ χρήματα, ἐξαιτίας τῆ πολέμου ὅμως ἐξέπεσαν πολλάκις 25 τὰ ἑκατὸν ἀπὸ τὴν τιμὴν των.

Πολλὰ κακὸν εἶναι διὰ τινὰ γραμματοδότιδα τράπεζαν, ὅταν ἡ διοίκησις πολιτείας τινὸς γίνηται ἔφορος αὐτῆς, καὶ ἔτω δίδῃ εἰς τὸ κοινὸν μίαν πληθὺν γραμματίων, μάλιστα ὅταν φαν-
τάζη

¹) Τῆ Γαλλικῆ, δηλ. ἕως τῆ 1798 καὶ 99 ἔπειτα δὲ ἄρχισε νὰ ἐκπίπτῃ μὲ μεγάλα βήματα, ὡς κατὰ τὸ 1811 ἔφθασαν νὰ δίδωνται ἕως 1500 φιορίνια διὰ 100 φιορίνια ἀργυρᾶ.

τάζεται, ὅτι ἠμπορεῖ μὲ ἀντὰ νὰ κρατήσῃ πόλεμον. Τότε ἐκπίπτουσι τὰ γραμματια εἰς τὸ ἐπίπτερον.

Ὅταν ὅμως ἡ τράπεζα ἤξενον ἐξεναντίας νὰ μεταχειρίζηται τὰ χρήματά της, εἶναι πολλὰ ἐφέλιμον. Οὕτως ἡ τῆς Λοιδορας τράπεζα ἔχει μόνη τὸ δίκαιον νὰ ἀγοράσῃ (δισκοντίρῃ) καμπιάλας ἐκεῖ.

§. 16.

Ἐκάστη γραμματοδοτὶς τράπεζα ἐκδίδει τὰ γραμματία της ἐπὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ κυκλοφορούντων νομισμάτων. Ὄθεν τὰ γραμματία τῆς Κοπενχάγης περιέχουσι τάληρα τῆς Ρωσσίας, Ρέβλια τῆς Σβεκίας, τάληρα σπέτζιας τῆς Βιέννης, φιορίνια τῆς Βρατισλαβίας, τραπεζικὰς λίτρας (Banco Pfund). Ἀυτὴ καὶ ἡ τῆς Λοιδορας τράπεζα, ἢ τις ἐκδίδει τὰ γραμματία της εἰς τὰς ἀνυπάρχουσας λίτρας σερλίνας (Pfund Sterling), εἶναι αἱ μόναι γραμματοδοτιδὲς τράπεζαι, αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς τὰ γραμματία τῶν πεπλασμένα λογισικὰ νομίσματα. Ἐξ αὐτῶν τῶν λιτρῶν τῆς Βρατισλαβίας τέσσαρες ἐξισθῆνται μὲ ἓνα φριδερικὸν χρυσῆν (φριδριχς δὸρ) 5 τάληρων εἶναι 25 τὰ ἑκατὸν καλλίτεραι, παρὰ τὰ χρήματα τῆς συμφωνίας (Convention), καὶ 51 $\frac{1}{2}$ τὰ ἑκατὸν καλλίτεραι, παρὰ τὰ Πρῶσιανικὰ κοινὰ (κερὰντ) τάληρα. Κατ' αὐτὰς τὰς τραπεζικὰς λίτρας διζήσεται ἡ τῶν καμπιάλων καταλλαγὴ ἀπὸ Βρατισλαβίας εἰς Ἀμβέρστρον καὶ Ἀμστερδὰμ. Ἄλλο εἶδος εἶναι αἱ ἐγκύκλιοι τράπεζαι, περὶ τῶν ὁποίων θέλω προσθέσει ἔδω τὰ δέοντα.

Ἐγκύκλιοι τράπεζαι (Girobank).

§. 17.

Ἡ ἐγκύκλιος τράπεζα δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ ἐνκοινὸν χρηματοφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον καταβάλλουσιν οἱ μέτοχοι τὰ κεφάλαιά των, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται μεταξύ των εἰς τὰς ὑποθέσεις των κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των διὰ νὰ πληρῶνωσιν, ἢ νὰ λαμ-

λαμβάνωσι. Τὸ ὑπὸ τῶν μετόχων τῆς τραπεζῆς συναγόμενον κεφάλαιον, δὲν δύναται μήτε πρέπει κατ' ἐδένα τρόπον νὰ ἐλαττωθῇ ὑπὸ τῆς τραπεζῆς, εἰὰν αὐτὴ θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν πίστην τῆς. Οἱ ἔφοροι μίᾳς τοιαύτης τραπεζῆς ἐκλέγονται μόνον ἐκ τῶν κοινωνῶν αὐτῆς. Αἱ πρωτεύουσαι τράπεζαι αἰτῆ τῆ εἶδους εἶναι: ἡ τῆς Βενετίας, ἡ τῆ Ἀμσερδάμ καὶ ἡ τῆ Ἀμβέργε.

A' Τῆς Βενετίας.

§. 18.

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως καὶ διατάξεως αὐτῆς τῆς τραπεζῆς, δὲν ἠξεύρομεν σχεδὸν τι βέβαιον. ἠξεύρομεν μόνον ὅτι ἡ τράπεζα συνέση κατὰ τὸ 1587 ἔτος, καὶ ὅτι ἡ πολιτεία κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν οἰκαιοποιήθη τὸ κεφάλαιον αὐτῆς συμποσέμενον εἰς 5 μιλλιόνια φλωρία.

Μ' ὅλον τῆτο ἡ τράπεζα διήρκεσεν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ποίαν δὲ τύχην ἐκδέχεται διὰ τῆς κατὰ τὸ 1797 συμβάσεως μεταβολῆς τῆς πολιτείας, ὁ καιρὸς θέλει μᾶς διδάξει²).

B' Τῆ Ἀμσερδάμ.

§. 19.

Αὕτη ἡ τράπεζα συνέση τῷ 1609. Τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως Ἀμσερδάμ ἦτον εἰς τοιαύτην ἀκμὴν, ὥσε ἡ διὰ τῶν μετρητῶν πληρωμὴ, καὶ ἡ ἀποταμίευσις τῶν χρημάτων ἐπροξένει εἰς τὸν πραγματευτὴν πολὺν κόπον. Οἱ πραγματευταὶ λοιπὸν ἔδωκαν τὰ χρήματά των εἰς ἓν κοινὸν χρηματιφυλάκιον, ἵνα εἰκόλινωσι τὰς ἀμοιβαίας πληρωμᾶς των διὰ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ προσέσεως.

Τὸ

²) Καθ' ὅσον ἠξεύρομεν ἄχρι τῆδε, ἔμειναν ζημιωμένοι οἱ ἔχοντες κεφάλαια εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Βενετίας.

Τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς τραπεζῆς συνίστατο εἰς δεκατόνια ¹), τὰ ὅποια ἦσαν τῶντι νομίσματα, καὶ εἶχον τιμὴν 3 φιορινίων καὶ 3 σβέρων ²) κοινῶν (κβράντ). Εἰς τὴν τράπεζαν ὁμῶς ἐδέχοντο μόνον πρὸς 3 φιορίνια ἢ 60 σβέρα τραπεζικά. Διὰ τῆτο αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔλαβε δύο εἰδῶν τιμὴν, τὴν τραπεζικὴν, καὶ τὴν κοινὴν. Ἐκ τῆτε προῆλθεν ἡ ἀναλογία τῶν τραπεζικῶν πρὸς τὰ κοινὰ νομίσματα ὡς 100 πρὸς 105, ὥστε τὰ τραπεζικά χρήματα ἦσαν 5 τὰ ἑκατὸν καλλίτερα παρὰ τὰ κοινὰ εἰς Ἀμσερδάμ.

§. 20.

Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοιαύτην μεγάλην ἐμπορικὴν πόλιν οἱ Ἀμσερδάμιοι συνήθροισον ἔτι πολλὰ ἐντόπια καὶ ξένα νημίσματα, ἐφρόντισαν ἐπομένως νὰ εἰσάξωσι καὶ αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Διὰ τῆτο λοιπὸν διετάχθη, ὅτι δύνανται νὰ φέρωνται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἄλλα νομίσματα, καὶ ἔχι μόνον δεκατόνια, ἀλλ' ὅταν τις εἶχεν ἄλλα τινὰ νομίσματα, τὰ ἔφερεν ἀνα 500 ἢ 1000 εἰς ἓν σακκέλιον, καὶ ἡ τράπεζα τὰ ἐδέχετο κατὰ τινὰ διορισμένην βαρῦτητα. Εἰς τὰ νομίσματα τὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν ἀνήκσει κατ' ἐξοχὴν αἱ λισβονίνας ³), τὰ παλαιὰ καὶ νέα Γαλλικὰ λειδόρια ⁴), αἱ Ἀγγλικαὶ γυνεαί,

¹) Δεκατὸν (Ducaton), νόμισμα ἀργυρῶν τῆς Ὀλλάνδης. Τὰ χαραχθέντα κατὰ τὸ 1726 ἔχουσιν ἀγρὸν ἀργύριον 14 λοτίων καὶ 11 κόκκων, τιμῶνται δὲ εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνὸς ταλήρου καὶ 17 γροσσικίων τὰ ὅποια φέρουσιν 7 γρόσια καὶ 116 ἄσπρα Τυρκικά.

²) Στύβερον (Stüver ἢ Stüber), νόμισμα Ὀλλ. 20 σβέρα = 1 φιορινίον Ὀλλ. καὶ 50 σβέρα = 1 ταλήρον. καὶ ἰσοτιμᾶται μὲ 16 ἄσπρα Τυρκικά σχεδόν.

³) Λισβονίνα (Lisbonine), νόμισμα χρυσῶν Πορτογαλικὸν, κεχαραγμένον πρὸ τῆ 1722 ἔτης. ἔχει 4800 ρέα (Rees), καὶ τιμᾶται 8 ταλήρων καὶ 2 - ἕως 4 γροσσικίων Σαξονικῶν, τὰ ὅποια λογαριαζόμενα πρὸς 3 τάληρα τὸ Ὀλλ. φλ., καὶ αὐτὰ πρὸς γρόσια 14 Τυρκ. φέρουσι γρόσια 37 καὶ 86 ἄσπρα σχεδόν.

⁴) Λειδόριον (Louis d'or), νόμισμα χρυσῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ παλαιὸν λειδόριον ἔχει βαρῦτητα 140 $\frac{1}{2}$ ἄσων, καὶ τιμᾶται 5 $\frac{1}{2}$ ταλήρων Σαξονικῶν καὶ ἔτι πρὸς, τὸ δὲ νέον 169 $\frac{1}{2}$ ἄσων. καὶ τιμᾶται 6 $\frac{1}{2}$

γενέα ¹), 'Ισπανικαὶ πιζόλαι ²), 'Ολλανδικὰ καὶ ἄλλα σπέ-
τσιας τάληρα . Ἡ ὀλκὴ αὐτῶν τῶν νομισμάτων εἶναι ἡ ἀκόλσ-
θος .

1000 Λισβονίαι ἔχουσιν ὀλκὴν 43 μαρκῶν καὶ 6 ἔγγκων .
'Ἡ τράπεζα δίδει διὰ πᾶσαν μάρκαν ἀγνῆ χρυσίε 520 φιο-
ρίνια . 1000 Γαλλικὰ λειδύρια σαθμίζουσι 53 μάρκας καὶ 1 ἔγ-
γίαν . Δι' ἕκαστον λειδύριον δίδει ἡ τράπεζα 10 φιορίνια, καὶ 10
σύβερα, ἢ πληρῶνει τὴν μάρκαν τῆ συμμιγῆς χρυσίε μὲ 515
φιορίνια .

1000 'Ολλανδικὰ νέα φλωρία ἔχουσι βαρῦτητα 14 μαρκῶν 1
ἔγγίε καὶ 11 ἔμπελ, καὶ λογαριάζεται τὸ ἐν πρὸς φιορ . 4 καὶ
19 σύβερα .

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν χρυσῶν νομισμάτων δέχεται ἡ τράπεζα καὶ
ἀργυρᾶ νομίσματα, ὁμοίως εἰς σακκέλια . Τὰς δὲ Ἰσπανικὰς
πιάσρας δέχεται, κατὰ τὴν βαρῦτητα . 915 κομμάτια ἐξ αὐτῶν
σαθμίζουσι 100 μάρκας . Ἐν σακκέλιον περιέχον τόσας πιάσρας
(915), πληρῶνεται εἰς τὴν τράπεζαν μὲ 2200 φιορίνια τραπε-
ζικὰ . Ὅθεν ἡ μάρκα τῆ συμμιγῆς ἀργυρίε ἔρχεται 22 φιορίνια .
Κατ' αὐτὸ τὸ μέτρον δέχονται καὶ τὰ Γαλλικὰ κροντάληρα .
Ἔως 840 ἐξ αὐτῶν κάμνουσι 100 μάρκας .

Ἄλλα τὰ ἐπίλοιπα ἀργυρᾶ νομίσματα πρέπει νὰ ἀναλυθῶ-
σι, καὶ ἔτω πληρῶνεται ἡ μάρκα ἀγνῆ ἀργυρίε μὲ 24 φιορίνια
καὶ 2 σύβερα τραπεζικὰ .

§. 21 .

Δι' ὅλα τὰ προλαβόντα νομίσματα δίδει ἡ τράπεζα εἰς τὸν
M εἰσα-

ταλήρων . ἡ ἀγνότης τῆ χρυσίε εἰς αὐτὸ τὸ νόμισμα εἶναι 22 κε-
ρατίων .

¹) Γινέα (Guinee), νόμισμα Ἀγγλικὸν χρυσοῦν . ἔχει ὀλκὴν $174 \frac{1}{2}$ ἄσων,
καὶ τιμᾶται 6 ταλήρων καὶ 10 γροσσικίων, κατὰ δὲ τὴν ἀγνότητα,
ὡς τὸ λειδύριον . = 30 γροσσίεσ σχεδόν .

²) Πιζόλα (Pistole), νόμισμα χρυσοῦν τῆς Ἰσπανίας, ἔχει βαρῦτητα
140 $\frac{7}{8}$ Ὀλλανδικῶν ἄσων, καὶ τιμᾶται 5 ταλήρων καὶ 5 γροσσι-
κίων . = 24 $\frac{1}{2}$ γροσσίεσ σχεδόν .

εισάγοντα αποδεικτικὰ τῆς παραλαβῆς, περιέχοντα νομίσματα τραπεζικά. αὐτὰ ἐκδίδονται διὰ 6 μῆνας καὶ παρελθόντος αὐτῶ καὶ καιρῶ πρέπει νὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ νὰ παρεκτανθῶσιν εἰς τὸς ἐπομένους 6 μῆνας.

Ἡ τράπεζα λογαριάζει διὰ τὰ εἰσαχθέντα χρυσᾶ νομίσματα $\frac{1}{2}$ τὰ ἑκατὸν, διὰ τὰς ἀργυρᾶς σπέρμας $\frac{1}{4}$ τὰ ἑκατὸν καὶ διὰ τὰ δεκατόνια $\frac{1}{2}$ τὰ ἑκατὸν. Ὄταν ὁ κάτοχος τῶ ἀποδεικτικῶ θέλει νὰ πάρῃ τὰ ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχόμενα χρήματα ἐκ τῆς τραπεζῆς, ἐκπίπτονται αὐτῷ τὰ τόσα τὰ ἑκατὸν κατὰ τὴν ῥηθείσαν ἀναλογίαν.

Πᾶς ὁ ἔχων τοιοῦτον ἀποδεικτικὸν, ἔχει μερίδιον εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς τραπεζῆς, χωρὶς νὰ φέρῃ εἰς τὴν τράπεζαν κύρια δεκατόνια.

§. 22.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἀσφαλῆ διάταξιν διέμεινεν ἡ Ἀμστερδαμικὴ τράπεζα μία ἀπὸ τὰς πλέον τακτικὰς καὶ ἀσφαλεῖς ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ. Τὸ τραπεζικὸν κόλλυβον (ἄξιο) συνίστατο πάντοτε εἰς τὰ 4 καὶ 5 τὰ ἑκατὸν, ὅθεν ἦτον πολλὰ πληαίον εἰς τὴν ἰσοτιμίαν (πάρη).

Μόλις μετὰ τὸ 1787 ἄρχισεν ἡ προσθήκη νὰ γίνηται ὀλίγον μεταβλητῆ, καὶ ὡς φαίνεται κατὰ τὸς παραγώδεις χρόνους τῆς δημοκρατίας συνέβη κάποια ἔλλειψις, ἣτις καὶ ἐκοινολογήθη μετὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν τοποτηρητῶν τῆς τραπεζῆς με βεβαιότητα διὰ 6,000,000 φιορίνια. Φαίνεται νὰ ἐλήφθησαν ἔπειτα ἐκ τῆς τραπεζῆς σημαντικώτεραι ποσότητες. Τῷ 1790 οἱ ἔφοροι αὐτῆς ἐξέδωκαν μίαν διαταγὴν, καθ' ἣν, ὅς τις ἤθελε νὰ λάβῃ παρὰ τῆς τραπεζῆς μίαν μάρκαν ἀγνῆ ἀργυρίας, ἔπρεπε νὰ τὴν πληρώσῃ με 26 φιορίνια καὶ 15 σύβερρα τραπεζικά, ἐν ᾧ πρότερον ἡ μάρκα ἀγνῆ ἀργυρίας ἐτιμᾶτο μόνον 24 φιορίνιων καὶ 15 σύβερρων, ἐπομένως κατὰ τὴν νέαν διάταξιν ἀνεβιβάσθη σχεδὸν εἰς τὰ 11 τὰ ἑκατὸν. Αἰτὴ ἡ νέα τιμὴ ἦτον πρὸς τῆτοις μεταβλητῆ, ἐπειδὴ ἡ τράπεζα εἶχε τὸ δίκαιον νὰ μεταβάλλῃ κατὰ μῆν τὴν τιμὴν τῆς μάρκας τῆ ἀγνῆ ἀργυρίας. Τὸ ἐπόμενον ταύτης τῆς νέας διατάξεως,

ξως, ἦτον τὸ νὰ ἐκπέσῃ τὸ τραπεζικὸν νόμισμα πολὺ ἀπὸ τὴν προτέραν ἰσοτιμίαν τε, καὶ καθ' εἰς πραγματευτῆς ἐζήτει νὰ τελειώσῃ τὰς ὑποθέσεις τε μόνον εἰς κοινὰ νομίσματα ἀντὶ τῶν τραπεζικῶν. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἠδύνατό τις μὲ 90 φιορίνια κοινὰ νὰ ἀγοράσῃ 100 φιορ. τραπεζικά.

Τῷ 1796 εἰδοποίησεν αὐτὴ ἡ διοίκησις, ὅτι ἦτον ἔλλειψις ἐν τῇ τραπεζῇ 9,000,000 φιορινίων, ἡ ὁποία ποσότης ἐπρεπε νὰ συναχθῇ διὰ δανείων. Ἄν ἡ ἔλλειψις ἐξηλείφθη τῶντε πάλιν, δὲν ἔγινε γνωστὸν μὲ βεβαιότητα. Τὰ ἐξ αὐτῆς ἐπομνενα ὅμως διέμειναν, ἐπειδὴ τώρα εὐρίσκεται τὸ τῆ Ἀμσερδὰμ τραπεζικὸν νόμισμα 92 εἰς τραπεζικόν.

Ἡ τράπεζα τῆ Ἀμσερδὰμ κλείεται δις τῆ ἔτος καὶ πάντοτε 24 ἡμέρας, ἦγεν κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἐν τῷ τέλει τῆ χρόνου. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς κλείσεως τῆς τραπεζῆς βάλλονται τὰ κατύσιχα εἰς τάξιν. Ὅθεν κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν δὲν εἶναι δυνατὸν μήτε νὰ ἀφαιρεθῇ, μήτε νὰ προσεθῇ τι εἰς τὰς ἐκάστω λογαριασμούς. Ὅλαι αἱ ὑπὲρ τὰ 300 φιορ. καμπιάλαι πρέπει νὰ ἐκδίδωνται εἰς τραπεζικά νομίσματα.

Γ. Ἡ τράπεζα τῆ Ἀμβέργης.

§. 23.

Ἡ Ἀμβεργικὴ τράπεζα συνέση δέκα χρόνους ἀργότερα τῆς τῆ Ἀμσερδὰμ, δηλαδὴ τῷ 1619. καὶ ἡ σύστασίς τῆς εἶχεν ἄλλην αἰτίαν παρὰ τὴν τῆ Ἀμσερδὰμ. Διότι δὲν ἦτον χρεία τῆ ἐμπορίας, τὸ ὁποῖον τότε παραβαλλόμενον μὲ τὸ νῦν δὲν ἦτον εἰς τόσῃν μεγάλῃν ἀκμὴν ἀκόμη, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὴν διατήρησιν καλῶ νομίσματος. Τὸ σπέτζιας τάληρον, νόμισμα ἀργυρῶν, κυκλοφορῶν τότε παιταχῆ, περιχειρόμενον καὶ ἀκροτομέμενον ἐξήχετο συνεχῶς ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν, ἔπειτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναλυόμενον ἐπαρρήσιάζετο πάλιν εἰς χειρότερον νόμισμα. Πρὸς ἀπάντησιν αὐτῆς τῆ κακῆς διατάχθῃ ὑπὸ τῆς Ἀμβεργικῆς τραπεζῆς, ὅτι ὅς τις ἠθέλε νὰ ἔχῃ ἐν αὐτῇ κεφάλαιον, ἔπρεπε νὰ τὸ φέρῃ εἰς σπέτζιας τάληρα ἀκέραια καὶ σωσὰ κατὰ τὴν ὀλκὴν.

M 2

H

Ἡ τράπεζα εἶχεν ἐν τῷ ἐξοδα κατὰ λόγον ὀρθόν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσιν οἱ καταβαλόντες χρήματα εἰς τὴν τράπεζαν. Ὄθεν διωρίσθη κόλλυβόν τι (ἄξιον) ῥητὸν ἀπὸ 1 καὶ $1\frac{1}{2}$ εἰς τὴν χιλιάδα. Ὄταν ἐν ἔφερέτις εἰς τὴν τράπεζαν 1000 σπέτζιας τάληρα, προστίθεντο αὐτῷ δι' αὐτὰ 1001 τάληρα τραπεζικά. Ὄταν δὲ ἤθελε νὰ ἐξάξη αὐτὰ τὰ 1000 σπέτζιας τάληρα πάλιν ἐκ τῆς τραπέζης ἐξεπίπτοντο ἐκ τῆς λογαριασμῆς τῆς 1001 $\frac{1}{2}$ τάληρα τραπεζικά. Ἐξημιώνετο λοιπὸν εἰς ταύτην τὴν μεταφορὰν ἐκ τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ κεφαλαίῃς τῆς 30 σιλλίγγα λυβικά. Ὡνόμαζον δὲ τὸ μὲν 1 εἰς τὴν χιλιάδα, κόλλυβον μικρὸν τραπεζικόν, τὸ δὲ $1\frac{1}{2}$ εἰς τὴν χιλιάδα, μεγάλον τραπεζικόν κόλλυβον.

§. 24.

Αὐτὸ τὸ πρῶτον σπέτζιας τάληρον εἶχεν ἐσωτερικὴν τιμὴν 540 ἄσων. Δὲν διήρκεσεν ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν πολλὸν καιρὸν, ἀλλὰ κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἐχαράχθη ὑπὸ τῶν τότε Ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τῆς Αυτοκράτορος Καρόλας τῆς 5. ἐξ αὐτῆς τὸ λεγόμενον καισαρικὸν τάληρον εἰς πολλὰ κατωτέραν τιμὴν, ἐπειδὴ αὐτὰ εἶχον βαρύτητα 516 ἄσων. Τὴν μεταβολὴν ταύτην ἀναγκαιῶς ἔπρεπε νὰ τὴν θεωρήσῃ ἡ τράπεζα, καὶ ἵνα μὴ παρεκτραπῇ πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀληθείας, εἰσέφερε τὸ μεσαῖον τραπεζικὸν τάληρον, ἢ τὸ μεταξὺ τῶν 540 καὶ 516 ἄσων ἰσάμενον, τὸ ὁποῖον ἔχει 528 ἄσων βαρύτητα. Διαιρεθέντων τῶν 486 $\frac{1}{2}$ ἄσων τῆς τιμῆς τῆς κολλωνιακῆς μάρκας ἀγνῆ ἀργυρίας, διὰ τῶν 528, προκύπτει ἐκ τούτου, εἰς ποίαν τιμὴν ἠμπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ μία μάρκα ἀγνῆ ἀργυρίας.

§. 25.

Κατὰ τὸ 1694 ἐδέχθη τὸ Ἀμβέργον τὸ λυβικὸν μέτρον τῶν νομισμάτων, ἐν ᾧ ἐκδίδεται, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἡ μάρκα ἀγνῆ ἀργυρίας πρὸς 34 μάρκας. Εἰς αὐτὸ τὸ νομισματικὸν μέτρον τὸ σπέτζιας τάληρον ἔλαβε τιμὴν 3 μαρκῶν καὶ 11 σιλλίγγων,

ἐνίοτε

ένιοτε 3 μαρκῶν καὶ 12 σιλλίγγων, καὶ ἔτι ἀνώτερον. Τὸ δὲ μεσαῖον σπέτζιας τάληρον ἢ τὸ τραπεζικὸν τάληρον, ἐξ ὧν $9\frac{1}{2}$ ἐμφαίνεν εἰς μίαν μάρκαν ἀγνήν, εἶχε κόλλυβον ὡς πρὸς τὸ κοινὸν νόμισμα (κερὰντ), τὸ ὁποῖον ἤμπορεῖ νὰ λογαριασθῇ ἐκ τῆς ἀναλογίας τῶν $9\frac{1}{2}$ πρὸς τὰ $11\frac{1}{2}$, ἢ ταῦτόν εἰπεῖν ἐκ τῶν 27 $\frac{1}{2}$ μαρκῶν πρὸς $\frac{3}{4}$ ἢ ἐπάνω εἰς τὰ 22 $\frac{1}{2}$ τὰ ἑκατόν. Κατ' αὐτὴν τὴν τιμὴν ἐξεδόθησαν ἔπειτα τὰ σπέτζιας τάληρα τῆς Σβεκίας, καὶ Δανίας.

§. 26.

“Ὅθεν τὰ κοινὰ νομίσματα (κερὰντ) καὶ τὸ σπέτζιας τάληρον κατ' ἐκείνας τὰς καιρὸς μετέβαλλον τὴν τιμὴν των, καθὼς καὶ τῶρα συμβαίνει συχνά. Ἐπειδὴ ὅταν ἠϋξάνεν ἡ ζήτησις αὐτῶ τῶ νομίσματος, ἠϋξανε καὶ ἡ τιμὴ τε πρὸς τὸ τραπεζικόν. Τὰ $9\frac{1}{2}$ σπέτζιας τάληρα λοιπὸν εἶχον ποτὲ μὲν πλείονα ποτὲ δὲ ὀλιγωτέραν τιμὴν τῶν 27 μαρκῶν καὶ 10 σιλλίγγων τραπεζικῶν. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι τὰ κοινὰ (κερὰντ) εἶχον τιμὴν 18 τὰ ἑκατόν πρὸς τὰ τραπεζικὰ, εἶχον λοιπὸν αἱ 54 μάρκαι κοιναὶ ἢ $9\frac{1}{2}$ σπέτζιας τάληρα τιμὴν 28 μαρκῶν καὶ 15 σιλλίγγων τραπεζικῶν, ἐπομένως 1 μάρκαν καὶ 3 σιλλίγγα πλείον παρ ὅσων ἔπρεπε κυρίως νὰ τιμῶνται εἰς τὴν τράπεζαν. Αὐτὴν τὴν 1 μάρκαν καὶ τὰ 3 σιλλίγγα τὰ ἐκέρδαινε ὁ ἐξάγων τὰ $9\frac{1}{2}$ σπέτζιας τάληρά τε ἐκ τῆς τραπεζίας. Ἔτο ἐπροχώρησε τόσον, ὥσε τῷ 1760 τὸ κοινὸν (κερὰντ) νόμισμα ἦταν κατώτερον τῶ τραπεζικῶ μὲ 6 τὰ ἑκατόν, ἢ μία μάρκα ἀγνῆ ἀργυρίε εἰς τὴν τράπεζαν ἀνέβη εἰς τὰς 32 μάρκας. Ὅσον καιρὸν ἐπεκράτει λοιπὸν αὕτη ἡ διάταξις, τὸ νὰ δέχηται ἡ τράπεζα τὸ σπέτζιας τάληρον ὡς τραπεζικὸν νόμισμά της, δὲν ἠδύνατο ἡ τράπεζα νὰ ἔχη τερεῖαν τιμὴν τῶ ἀργυρίε.

§. 27.

Πληροφορηθέντες ἔπειτα καὶ οἱ ἐν Ἀμβέρῳ μέτοχοι τῆς τραπεζίας περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης μετέβησαν εἰς ἄλλα μέσα. τῷ 1768 διέταξαν, ὅτι τὸ τραπεζικὸν νόμισμα νὰ ἔχη αἰείποτε ὁμοίαν τιμὴν. Ἐκτοτε δὲν ἐδίδοντο εἰς τὴν τράπεζαν πλέον σπέ-

σπέτζιας τάληρα, ἀλλ' ὅς τις ἤθελε νὰ ἔχη ἐν αὐτῇ κεφάλαιον, ἔπρεπε νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἀργύριον, καὶ ἐν τούτῳ συνίσταται ἡ νῦν διάταξις καὶ ἀσφάλεια τῆς Ἀμβεργικῆς τραπέζης. Δέχονται ὁμῶς ἐκεῖ ἀργύριον μόνον κεκαθαρισμένον 15 λοτίων καὶ 12 κόκκων, λείπουν λοιπὸν ἔτι 6 κόκκοι ἢ $\frac{2}{3}$ εἰς μίαν μάρκαν ἀγνῆ ἀργυρίε. Διὰ μίαν μάρκαν ἀγνῆ ἀργυρίε προσίθην ἡ τράπεζα εἰς τὸν λογαριασμὸν τῆ εἰσάγοντος 27 μάρκας καὶ 10 σίλλιγγα τραπεζικά. Ἐξ ὑποθέσεως, ἔφερε τις μίαν λάμαν ἀργυρίε 48 μάρκων κολλωνιακῶν εἰς τὴν τράπεζαν, αὐτὴ ἡ λάμα περιέχει 47 μάρκας ἀγνῆ ἀργυρίε, καὶ ἐκάστη μάρκα ἐξ αὐτῶν πληρῶνεται μὲ 27 μάρκας καὶ 10 σίλλιγγα τραπεζικά, ἐπομένως προσίθενται εἰς τὸν εἰσαγαγόντα ὅλα ὁμῶς 1298 μάρκας καὶ 6 σίλλιγγα τραπεζικά, ὅταν δὲ ἐξάξῃ τὸ ἀργύριον ἐκ τῆς τραπέζης, ἐκπίπτει ἡ τράπεζα ἐκ τῆ λογαριασμοῦ πάλιν 27 μάρκας καὶ 12 σίλλιγγα διὰ πᾶσαν μάρκαν ἀγνῆ ἀργυρίε. Χάνει λοιπὸν 2 σίλλιγγα. Ἡ ὅταν θέλω νὰ λάβω ἐκ τῆς τραπέζης 47 μάρκας καθαρῆ ἀργυρίε πρέπει νὰ πληρώσω δι' αὐτὰς 1504 μάρκας καὶ 4 σίλλιγγα τραπεζικά.

§. 28.

Ἐπειδὴ τὴν μάρκαν ἀγνῆ ἀργυρίε τὴν δέχεται ἡ τράπεζα τῆ Ἀμβέργε πρὸς 27 μάρκας καὶ 10 σίλλιγγα, ἢ $27\frac{2}{3}$ μάρκας τραπεζικὰς, τὸ τραπεζικὸν τάληρον ἄρα εἶναι ἴσον μὲ ἐν κλάσμα $\frac{2}{3}$ μίαν μάρκαν. Τῆς Κολλωνιακῆς μάρκα, λοιπὸν περιέχεται 4804 ἄσα, αὐτὸ τὸ κλάσμα εἶναι 528. $\frac{2}{3}$ ἄσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν τιμὴν ποτὲ δὲν μεταβαίνει ἡ τράπεζα, καὶ αὐτὸ τὸ τραπεζικὸν τάληρον ἔχει 48 σίλλιγγα λυβικά, 96 γρότα φλαϊμικά καὶ 8 σίλλιγγα φλαϊμικά. Αἱ τελευταῖαι 2 ὀνομασίαι παράγονται ἐκ τῆς παλαιᾶς φλαϊμικῆς λίτρας, τῆς ὁποίας τὰς ὑποδιαίρεσεις μεταχειρίζονται ἄχρι τούδε εἰς Ἀμβέργον εἰς διαφορὰς καμπιλικὰς καταλλαγὰς, καὶ εἰς τὴν πώλησιν μοναδικῶν πραγματειῶν.

Οἰδὲν ἄλλο ἀργύριον πλὴν τῆ 15 λοτίων καὶ 12 κόκκων ἀγνῆ δέχεται ἡ τράπεζα εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν, πᾶν ἄλλο ἀργύριον κατωτέρας ποιότητος εἰς λάμας πληρῶνεται μὲ ὀλιγώτερα τρα-

πεζι-

πεζικά νομίσματα διὰ τὸ ἐκκαθάρισμα. Ὅθεν διὰ 14 λοτίων ἀργύριον τ. ε. διὰ τὴν ποιότητα τῶν Σβεκικῶν καὶ Δανικῶν ταλήρων ἐκπίπτει ἡ τράπεζα (τ. ε. πληρώνει) διὰ τὴν μάρκαν μόνον 27 μάρκας καὶ 6 σίλλιγγα. Τέτο δὲ πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις ἔτιωσ: Ἰποθετίον ἡ λάμα ἀργυρῆ αὐτῆς τῆς ποιότητος ἔχει ὅλην 8 μάρκων κολλωνιακῶν, περιέχει ἄρα μόνον 7 μάρκας ἄγνον, διότι 14 λοτίων ἀργύριον εἶναι ἴσον μὲ $\frac{7}{8}$ τῆς ἄγνης μάρκας. Πληρώνει λοιπὸν ἡ τράπεζα δι' αὐτὴν τὴν λάμαν μόνον 191 μάρκας καὶ 10 σίλλιγγα τραπεζικά.

§. 29.

Ἐκτὸς τῶν ἀργυρῶν λάμων δέχεται ἡ τράπεζα καὶ πιάσρας. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον νόμισμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κομισθῇ εἰς τὴν τράπεζαν. Πᾶς ὁ ἔχων πιάσρας ἠμπορεῖ νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ λαμβάνει δι' αὐτὰς ἀποδείξιν, ὅτι ἐδάνεισε τῇ τραπεζῇ τόσας πιάσρας διὰ 3 μῆνας, δι' αὐτὸν τὸν καιρὸν πληρώνεται ὀλίγος τόκος μόνον, δηλαδὴ προσίθονται εἰς τὸν λογαριασμὸν τῆ εἰσάγοντος δι' ἑκάστην μάρκαν εἰς πιάσρας 27 μάρκαι καὶ 6 σίλλιγγα, καὶ ὅταν πάλιν τὰ λαμβάνῃ μετὰ παρέλευσιν τῶν τριῶν μηνῶν ἐκ τῆς τραπεζῆς, ἐκπίπτονται 27 μάρκαι καὶ 7 σίλλιγγα. Αὐτὰ τὰ ἀποδεικτικά δύναται νὰ παρεκτανθῶσιν ἀπὸ 3 εἰς 3 μῆνας. Ἐξ αὐτῆ τῆ νομίσματος ἠμπορεῖ ὁ, τε κτήτωρ καὶ ἡ τράπεζα ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ κάμωσι μεγαλωτάτον κέρδος.

Ἡ τράπεζα δέχεται καὶ χαλκὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὅμως πληρώνεται πλειότερος τόκος, συνήθως 2 τὰ ἑκατόν. Καὶ δὲν δανείζεται ὅλην τὴν τιμὴν, ἀλλ' εἰάν π. χ. ἡ ναυτικὴ μνᾶ (τὸ σιφφέντ¹) τῆ χαλκῆ μάλισα τῆ γερμανικῆ τιμᾶται 180 μαρκῶν τραπεζικῶν, δίδει ἡ τράπεζα εἰς τὸν εἰσάγοντα δι' ἑκάστην μνᾶν μόνον

¹) Τὸ Schiffspfund, Λατ. Pondus nauticum, ἡ ναυτικὴ μνᾶ εἶναι ζύγιον ἐν χρήσει εἰς τὰς ἐμπορικὰς πόλεις τῆς βαλτικῆς καὶ τῆς βορείου θαλάσσης, κατὰ τὸ ὁποῖον λογαριάζονται τὰ μεγάλα βάρη. Κατὰ τῆς διαφόρου τόπους, ἐν οἷς εἶναι εἰς χρῆσιν διαφέρει κατὰ τὴν βαρῦτητα, κοινῶς δὲ λογαριάζεται 3 πεντηνάρια ἢ 500 λίτρας.

νον 100 μάρκας τραπεζικὰς, διὰ δὲ τὸ Δβεκικὸν πληρῶναι πλεῖ-
 ὄν τι, ὡς καλλίτερον.

§. 30.

Χρυσίον ἀγοράζει ἡ τράπεζα μόνον ὅσον χρειάζεται κατ' ἔ-
 τος διὰ χάραγμα τῶν φλωρίων καὶ τῶν πορτογαλλισίων ²⁾.
 Αὐτὸ τὸ τελευταῖον νόμισμα, τὸ ὁποῖον κυρίως εἶναι μᾶλλον
 μνημονόμισμα (μετάλλια), καὶ ὑπάρχει ἐν χρήσει μόνον εἰς
 Ἀμβέργον, ἔχει τιμὴν 10 φλωρίων. Ἡ τῆ χρυσία πραγμα-
 τεία, μ' ὅλον ὅπῃ τὰ χρήματα τῆς τραπεζῆς συνίστανται εἰς ἀρ-
 γύριον, ἐνεργεῖται εἰς Ἀμβέργον διὰ τῆς τραπεζῆς καθὼς ἐνερ-
 γεῖται πᾶσα ἄλλη ὑπόθεσις μόνον θεωρεῖται τὸ χρυσίον κατὰ
 πάντα, ὡς πᾶν ἄλλο εἶδος πραγματείας, καὶ ἡ τιμὴ τῆς λοιπὸν ἐξήρ-
 τηται ἐκ τῆς πολλῆς ἢ ὀλίγης ζήτησεως αὐτῆς τῆς πολυτίμου μετάλλου
 εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πώλησιν αὐτῆς βάλλεται ὡς βᾶσις τὸ σπέ-
 τζιας φλωρίον, τὸ ὁποῖον ἐδῶ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ Ὀλλανδικόν,
 καὶ μάλιστα ἔχει τὸ κεχαραγμένον φλωρίον, ἀλλὰ τὸ ἐτι ἀχάρα-
 κτον, ἐμπεριεχόμενον εἰς τὰς λάμας τῆς χρυσίας. Τῆτο τὸ ὀνο-
 μάζει φλωρίον κατὰ τὸ ζύγιον (ἀλμάροκο), τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει
 νὰ συγχέηται μὲ τὸ κεχαραγμένον φλωρίον. Εἰς αὐτὸ τὸ τε-
 λευταῖον δίδει ἡ τράπεζα τιμὴν 6 μάρκων, καὶ τὴν ὀνομάζει
 6 μάρκας εἰς φλωρία. Ἡ τιμὴ αὕτη ὡς πρὸς τὸ τραπεζικὸν νό-
 μισμα μεταβάλλεται, καθὼς αὐξάνει ἢ ἐλαττῆται ἡ ζήτησις τῶν
 φλωρίων. Τὸ δὲ ἐδῶ ἐννοούμενον χρυσίον πρέπει νὰ εἶναι 23 $\frac{1}{2}$
 κερατίων ἀγνόν, καὶ δι' αὐτὰ τὰ κεράτια λογαριάζει ἡ τράπεζα
 67 φλωρία.

§. 31

2-) Πορτογαλλισίον Portugallöser, νόμισμα χαραχθὲν τὸ πρῶτον εἰς
 τὴν Πορτογαλίαν, ὀνομάζεται καὶ μέγαν χρυσάδον. Τὸ ἐν Ὀλ-
 λάνδᾳ πορτογαλλισίον, τὸ καὶ χρυσάδον τῆς Ἐμμανηλ λεγόμενον
 ἔχει ὄγκον 751 ἄσων Ὀλλ. 6 $\frac{2}{3}$ ἐξ αὐτῶν ἔμβαινουσιν εἰς 1 μάρκαν
 Κολωνιακὴν 23 $\frac{1}{2}$ κερατίων ἀγνότητος, ἢ 6 $\frac{3}{4}$ εἰς 1 μάρκαν ἀγνῆ
 χρυσίας. καὶ τιμᾶται 10 φλωρ. Ὀλλ. σχεδόν. Ἡ πόλις Ἀμβέρ-
 γον χαραττεῖ πορτογαλλισία ἀκέραια, ἡμίσεια καὶ τέταρτα ἀπὸ
 10, 5 καὶ 2 $\frac{1}{2}$ φλωρία βαρύτητος.

Πρὸς τέτοις ὅλα τὰ λοιπὰ νομίσματα, τὰ ἐρχόμενα ἰδίως εἰς τὸ ἐμπόριον δύναται νὰ συγκριθῶσι μὲ τὰ τραπεζικὰ νομίσματα. Ὅθεν τὰ νέα $\frac{2}{3}$ εἶναι $30 \frac{7}{22}$ τὰ ἑκατὸν, καὶ τὸ νόμισμα τῆς συμφωνίας περίπε 45 τὰ ἑκατὸν κατώτερα τῶν τραπεζικῶν. Διότι τῶν πρώτων εἶναι κεχαραγμένη ἡ μάρκα πρὸς 18 φιορίνια, ἢ 12 τάληρα, ἢ 36 μάρκας, τῶν δὲ τελευταίων πρὸς 40 μάρκας, ἢ πρὸς 15 $\frac{1}{2}$ τάληρα, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύναται νὰ διορισθῶσιν ὅλα αἱ συγκρίσεις πάντων τῶν ἐπιλοίπων νομισμάτων πολλὰ εὐκόλα.

§. 32.

Ἡ τράπεζα κλείεται μόνον ἅπαξ τῷ ἐνιαυτῷ, δηλαδή τῇ 31 Δεκεμβρίῳ. Διαρκεῖ δὲ τὸ κλείσιμον 14 ἡμέρας, καὶ μόλις τῇ 15 Ἰαννουαρίῳ γίνονται αἱ προσθαφαιρέσεις ὡς πρότερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Περὶ τῶν Καμπιάλων.

§. 1.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων βοηθημάτων τῆ ἐμπορίας εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς ἡμέρας, ἀνήκει ἐξαιρέτως ἡ χρῆσις τῶν καμπιάλων. Μετ' ὅλην τὴν μεγάλην εὐκολίαν, ἣν ἐπροξένησεν ἡ ναυτιλία, καὶ ἡ καλὴ διάταξις τῶν ταχυδρόμων (ποσῶν), εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆ ἐμπορίας, τὸ ἐμπόριον ἐν γένει, ἄνευ τῆς χρήσεως τῶν καμπιάλων, ἤθελε πάσχει μεγάλας δυσκολίας. Ἐπειδὴ εἰς τὸν ἐνδεῶς ἤθελεν εὐρε-

θῆ κἀνέν μέσον, δι' ἧ νὰ ἠμπορῆ τις νὰ διορίσῃ τινὰ, διὰ νὰ συνάξῃ χρήματα χρεωσέμενα αὐτῷ ὑπὸ ἄλλου τινός, κατοικῆντος εἰς τόπον μακρυνόν, ἔπρεπεν αὐταὶ αἱ ἀμοιβαῖαι ὑποθέσεις νὰ ἐξισῶνται μὲ ἐξαποσολὰς μετροητῶν χρημάτων, τὸ ὁποῖον ἠθέλεν ἔχει μεγάλην δυσκολίαν καὶ πολλὰ ἔξοδα. Τότε καὶ ὁ ἀμοιβαῖος λογαριασμός, ἔτι δὲ καὶ ἡ συμφωνία εἰς τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων, δι' ἧς ἐμελλον οἱ πραγματευταὶ νὰ πληρώνωνται ἀμοιβαίως, ἠθέλον προξενῆσαι μεγάλας δυσκολίας. Διὰ τῆτο καὶ εἰς τὸς καιροὺς ἡμῶν τότε μόνον σέλλουσι τινὲς νομίσματα εἰς ἄλλον τόπον, ὅταν ἦ εἶναι χρεῖα νὰ ἐξισωθῇ ἡ ἀμοιβαία ζυγοσταθμία εἰς τὸ ἐμπόριον, ἢ ὅταν ἠξεύρωσιν, ὅτι ἐν ἓκ τῶν πολυτίμων μετάλλων ἔχει πλείονα ζήτησιν εἰς τὸν ἓνα ἢ εἰς τὸν ἄλλον τόπον, καὶ ὁ ἀποσέλλων ἐλπίζει ἐν τοιαύτῃ ζητήσῃ νὰ κάμῃ ἔτι μεγαλύτερον κέρδος. Γίνεται δὲ τῆτο μὲ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰ ἐκτεταμένην καταλλαγὴν (κάμπιον), καὶ δίδουσι κέρδος εἰς ἐκεῖνον, ὃς τις ἠξεύρει νὰ τα πωλήσῃ ἐν τῷ προσήκοιτι καιρῷ εἰς τὸν ἓνα ἢ εἰς τὸν ἄλλον τόπον. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν νομισμάτων ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον κατ' ἐξοχὴν αἱ πιάσραι ¹) καὶ τὰ Ἀλβερτοτάληρα ²) Αἱ πρώται φθάνουσιν ἕως εἰς τὴν Κίναν, καὶ τὰ τελευταῖα εἶναι ἐν χρήσει ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἐπειδὴ ὁμως, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, αἱ ἐξαποσολαὶ τῶν νομισμάτων ἐπροξένουσι πολλὰ περιστατικὰ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἦταν ἐπόμενον τὸ νὰ ἐφεύρωσιν οἱ πραγματευταὶ εὐκολίας εἰς τῆτο.

§. 2.

- ¹) Ἰδὲ περὶ τῆς πιάσρας τὸ σημείωμα ἐν τῇ 23 σελίδι. Τῆτο εἶναι τὸ τυρκισὶ λεγόμενον διρεκλὴ ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῷ τυπομένων δύο σύλων, ἐξ ὧν ὀνομάζεται καὶ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ Columnaria, καὶ Peso de plata. Φέρεται δὲ πλῆθος ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς σίτου.
- ²) Albertsthaler, νόμισμα ἀργυρῶν τῆς Ὀλλάνδης, τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη τὸ πρῶτον τῷ 1618 ὑπὸ Ἀλβέρτου τῆς Ἀρχιδουκῆς τῆς Ἀυστρίας, καὶ ἐκ τῆ Βουργουνδικῆς σαυρῆ, τῆ ἐπ' αὐτὸ τυπομένῃ ὀνομάζεται καὶ Βουργουνδικὸν τάληρον. τὸ ἀργυρίον τε εἶναι 15 λοτίων καὶ 8 κόκκων ἀγνόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόμισμα, κατὰ τὸ ὁποῖον πραγματεύονται οἱ Ὀλλανδοὶ μετὰ τῶν Ρώσων εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, ὅπερ οἱ Ρῶσοι ὀνομάζουσι φίμκα. 8 $\frac{1}{2}$ τοιαῦτα τάληρα εἶναι ἴσα μιᾷ μάρκᾳ κολλωνιακῇ. Εἰς τὴν Ὀλλάνδαν τιμᾶται 50 σουβέρων κοινῶν (κυράντ). καθ' ἡμᾶς ἔχει δρ. 8 $\frac{3}{4}$

Αἱ καμπιᾶλαι κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ἐφευρέθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ εἰσῆχθησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν χρῆσιν. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τότε τὸ ἐμπόριον ἠκμαζεν ὑπερβολικὰ κατ' ἐκείνης τῆς τῆς, καὶ ἐπροξέει συνδέσμους σχεδὸν μὲ ὅλα τὰ ὀπωσῆν ἐμπορευόμενα ἔθνη. Τὰ πράγματα λοιπὸν ὠδήγησαν τὰς ἀνθρώπους κατὰ φυσικὸν λόγον εἰς τὸτο. Π. χ. ὁ Ἰταλὸς πραγματευτῆς *A.* εὐχαρισήθη νὰ εὕρῃ ἕνα συμπολίτην τε *B.*, περὶ τῆ ὁποῖα ἤξευρεν ὅτι εἶχε νὰ λαμβάνῃ παρά τινος ξένου πραγματευτῆ χρέος τι, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐχρεώσεται. παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν *B.* νὰ δεχθῆ παρ' αὐτῆ τὴν ποσότητα, τὴν ὁποῖαν ἐχρεώσεται νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν ὁ μακρυνὸς χρεώσῃς τε. Ὅθεν ἐπρεπεν ὁ *B.* νὰ παραγγείλῃ τὸν ξένον χρεώσῃν τε νὰ δώσῃ τῷ δανεισῆ τῆ *A.* ἄλλα τόσα ὅσα αὐτὸς ἔλαβε παρ' ἐκείνου. συμφωνήσαντες ἔν ἀμφοτέροι ἐδῶκεν ὁ *B.* εἰς τὸν *A.* μίαν ἔγγραφον παραγγελίαν. (*Assignation*, ὡς τότε ἐλέγετο) πρὸς τὸν χρεώσῃν τε, χωρὶς νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἰδιαίτερα δίκαια, τὰ ὁποῖα διδῆται τὴν σήμερον ἢ καμπιᾶλα εἰς τὸν κτήτορα.

§. 3..

Ἐκ τῆτε βλέπομεν, πόσον φυσικὰ προέκοψεν ἡ καμπιᾶλα, καὶ ὅτι συνήρχοντο εἰς αὐτὴν τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα καὶ τῶρα πρέπει νὰ συνέρχονται, εἴαν πρέπει ἡ καμπιᾶλα νὰ εἶναι τυκτικὴ συρμένη καμπιᾶλα. Ὁ ἐκδίδων τὴν καμπιᾶλαν εἰς διαταγὴν (ὀρδινίαν) ἑνὸς ἄλλου, ὀνομάζεται ἐκδότης (τραπεζῆς ἐκ τῆς Ἰταλικῆς λέξεως, *Trasare*, σύρειν, ἐκδίδειν), ὅς τις ὡς δανεισῆς καὶ ὡς πωλητῆς τῆς καμπιᾶλης καθιστάνει τὸν ἀγορασῆν αὐτῆς εἰς τὸ δίκαιον, νὰ παραλάβῃ τὴν ἐν αὐτῆ διαλαμβανομένην ποσότητα. Τὸ δεύτερον πρόσωπον εἶναι ὁ ἔχων νὰ πληρώσῃ χρέος τι εἰς τόπον μακρυνόν, καὶ δι' αὐτὸ τὸ τέλος ἀγοράζει τὴν καμπιᾶλαν παρὰ τῆ ἐκδότῃ. Αὐτὸς δὲ λαμβάνων τὴν καμπιᾶλαν πρέπει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐκδότην τὴν ἐν αὐτῆ διαλαμβανομένην ποσότητα, ἢ καθὼς λέγεται νὰ τὴν ἐμβάσῃ ἢ εἰσάξῃ (*ρεμιτιρῆ*), δι' ὃ καὶ εἰσαγωγὸς (*ρεμιτέντης*) ὀνομάζεται.

Οὗτος εἴλλει τὴν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀγορασθεῖσαν καμπι-
 ἄλαν πρὸς τὸν δανειστὴν τε, παραγγέλλων αὐτῷ, νὰ τὴν παρήσῃ-
 σῃ εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις ἔχει νὰ τὴν πληρώσῃ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτή-
 σῃ: ἂν θέλῃ νὰ τὴν πληρώσῃ κατὰ τὸν διωρισμένον καιρὸν;
 Ὅθεν αὐτὸς ὀνομάζεται παρήσιας ἢ ἐμφανιστής (πρεζεντάντης)
 τῆς καμπιάλης. Ὁ δὲ συρόμενος (τρασσάτος), ἀφ' ἧ ἀποδεχ-
 θῆ τὴν καμπιάλην, ὀνομάζεται ἀποδοχεὺς (ἀκτζεπτάντης), ὅς
 τις ἔπειτα εἶναι βιασμένος, νὰ πληρώσῃ τὴν καμπιάλαν.

§. 4.

Εὐρίσκεται δὲ ἔτι ἐν δεύτερον εἶδος καμπιάλων, εἰς τὰς
 ὁποίας παρήσιαζονται μόνον δύο πρόσωπα. Ὁ ἐκδότης ἐκδί-
 δει μίαν καμπιάλαν ἐφ' ἑαυτὸν, εἰς τὴν διαταγὴν τῆ δανειστῆ τε,
 ὅς τις δὲν ἔχει πολλὴν πίσιν εἰς αὐτὸν, καὶ σοχάζεται, ὅτι εἰς
 τὴν καμπιάλαν ἔχει ἐν γράμμα καλλίτερον τῆς κοινῆς ὁμολογίας.
 Αἱ τοιαῦται καμπιάλαι λέγονται ξηραί. Κοινῶς νομίζονται αὐ-
 ται, ὅτι εἶναι τὸ παλαιότατον εἶδος τῶν καμπιάλων, καὶ ὀνομά-
 ζονται ἔτι καμπιάλαι πανηγυρिकाί, τὰς ὁποίας ἐξέδιδον οἱ πραγμα-
 τευταὶ μεταξύ των, οἵτινες ἐπραγματεύοντο ποτὲ μόνον εἰς τὰς
 πανηγύρεις. Πολλοὶ ἦσαν ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ πλη-
 ρώσωσι τὰς ἀγορασθεῖσας πραγματείας μὲ μετρητὰ, εἶχον ὅμως
 πίσιν (κρέδιτον). Αὐτοὶ λοιπὸν ἐξέδιδον καμπιάλας ἐφ' ἑαυτοὺς, εἰς
 τὴν διαταγὴν τῆ πωλήσαντος αὐτοῖς τὰς πραγματείας, ὑποσχά-
 μενοι ἐν αὐταῖς, νὰ τὰς ἐξαγορῶσσι μὲ μετρητὰ χρήματα, κατὰ
 τὴν ἐλευσομένην πλησιεσέραν πανήγυριν,

§. 5.

Αἱ καμπιάλαι τῶν προρήθέντων εἰδῶν εἶναι πληρωτέαι
 εἰς καιρὸν διωρισμένον, καὶ ἐν τῇ καμπιάλῃ ῥητῶς σημειωμέ-
 νον, ὅς τις λέγεται π τ ῶ σ ι ς (σκαδέντζα) ἢ διορία. Ὁ καιρὸς
 αὐτὸς σημειῖται κοινῶς εἰς τὰς καμπιάλας διὰ τῆς λέξεως ἕ ζ ο
 (Ufo) ὅπερ ἐστὶ χρῆσις ἢ ἕ θ ο ς, τὸ ὁποῖον βέβαια εἰς τὸ ἐμπό-
 ριον τῶν καμπιάλων δὲν σημαίνει πάντοτε τὸ αὐτὸ διάστημα και-
 ρῆ. Ἀλλὰ κοινῶς διορίζεται κατὰ τὸ διάστημα τῆ τύπε, εἰς τὸν ὁ-

ποῖον

ποῖον ἔχει νὰ πληρωθῇ ἡ καμπιάλα. Οὕτω σημαίνει δι' ὅλας τὰς ἐντῆ Γερμανία πληρωτέας καὶ ἀπὸ Ἀμβέργε συρμένας καμπιάλας, καιρὸν 14 ἡμερῶν, διὰ καμπιάλας Ὀλλανδικὰς καὶ Γαλλικὰς, ἑνὸς μηνὸς, διὰ τὰς Ἰταλικὰς, Ἰσπανικὰς καὶ Πορτογαλλικὰς, 1 ½ μηνὸς, διὰ τὰς Σβεκικὰς καὶ Ῥωσικὰς, 65 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως (dato) τῆς καμπιάλης. Ἐν γένει τὸ ἔθος (Ufo) εἶναι διωρισμένον ἐν ταῖς διαταγαῖς τῶν καμπιάλων ἐκάστης Ἀγορᾶς. Οὕτως εἰς Νυρεμβέργην καὶ Αὐγύσαν τὸ ἔθος εἶναι 15 ἡμέραι, ἡμισυ ἔθος 8 ἡμέραι. Εἰς τὴν Ἀντβέρπην καὶ εἰς Ἀμσερδαμ, διὰ τὰς ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ Ἑλβετίαν καμπιάλας, εἶναι τὸ ἔθος 14 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν. Διὰ τὰς καμπιάλας ἀπὸ τὰς παραθαλασσίαις πόλεις τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, 50 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν, ἀπὸ τὴν Γένφην, Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν, 50 ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλλίαν, 2 μῆνες ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως. Εἰς τὴν Λισβόνα ἐννοεῖται τὸ ἔθος, διὰ τὰς Ἰσπανικὰς καμπιάλας 14 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν, διὰ δὲ τὰς Ὀλλανδικὰς καὶ Γερμανικὰς, 2 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν, διὰ τὰς Γαλλικὰς καμπιάλας, 60 ἡμέραι, καὶ διὰ τὰς Ἰταλικὰς, 5 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν. Εἰς τὴν Λισβόρον εἶναι τὸ ἔθος διὰ τὰς καμπιάλας ἀπὸ Λόνδρον καὶ Λισβόρον, 5 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν, ἀπὸ τὴν Ἀντβέρπην, Ἀμσερδαμ, Κολωνίαν, Κάδιξ, Ἀμβέργον, καὶ Μαδρίτ, 2 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν, διὰ τὰς Ἰταλικὰς καμπιάλας, 5 ἕως 0 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν. Ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν, 8 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, 1 ἕως 2 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν, ἀπὸ τὴν Σαρδινίαν, 10 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν. Εἰς τὴν Λόνδρον εἶναι τὸ ἔθος διὰ τὰς Γερμανικὰς, Ὀλλανδικὰς καὶ Βραβανδικὰς καμπιάλας 50 ἡμέραι, διὰ τὰς Ἰσπανικὰς, 2 μῆνες, καὶ διὰ τὰς Ἰταλικὰς, 5 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν. Εἰς τὴν Γένοβαν εἶναι τὸ ἔθος 2 μῆνες διὰ τὰς Ὀλλανδικὰς, Ἰσπανικὰς καὶ Πορτογαλλικὰς καμπιάλας, διὰ τὰς Ἀγγλικὰς, 5 μῆνες μετὰ τὴν ἐκδοσιν, διὰ τὰς ἀπὸ τὴν Ῥώμην, Μεδιόλανα, καὶ Λισβόρον, 8 ἡμέραι μετὰ τὴν ἐμφάνισιν.

Εἶναι ὅμως πολλαὶ πόλεις, ἐπὶ τὰς ὁποίας σύρονται καμπιάλαι, καὶ ἐκεῖθεν ἐκδίδονται δι' ἄλλης τόπες, χωρὶς νὰ εἶναι σημαντι-

μαντι-

μικαντικά ἢ κυρίως Καμπιαλοαγοραί. Αὐταὶ λοιπὸν δὲν ἔχουσιν προσδιορισμένον τι ἔθος. Ἡ συνήθεια δὲ εἰσήγαγεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ νὰ ἐννοῆται δι' αὐτὰς τὰς πόλεις ὑπὸ τὸ ὄνομα ἔθος (Uso διάστημα 30 ἡμερῶν).

§. 6.

Ἐκτὸς δὲ τῶν καμπιάλων μὲ διορίαν τῆς ἔθους (Uso wechsel), εἶναι καὶ ἄλλο εἶδος, αἱ λεγόμεναι ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει (avista), αἱ ὁποῖαι ἅμα ὡς ἐμφανισθῶσιν ὑπὸ τῆς κατόχου εἰς τὸν συρόμενον, πρέπει νὰ πληρωθῶσιν, ὁμοίως καὶ αἱ πληρωτέαι μετὰ τινος ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως. Αὐταὶ αἱ καμπιάλαι ὀνομάζονται σύντομοι. Ὁ φρόνιμος πραγματευτὴς δὲν ἐκδίδει εὐκόλα καμπιάλας ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει εἰς μεγάλας ποσότητας, διότι αἱ τῆς συρομένης πρὸς τὸν ἐκδότην σχέσεις δύνανται νὰ λάβωσι μεγάλην μεταβολὴν, καθ' ὃν καιρὸν αἱ καμπιάλαι εὐρίσκονται καθ' ὁδόν. Ἐχομεν τοιαῦτα παραδείγματα τινῶν ἐκδότην, οἱ ὁποῖοι ἐκδόντες καμπιάλας ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει εἰς μεγάλας ποσότητας, ἔπαθον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας μεγάλην ζημίαν. Ἐπειδὴ ὁ κάτοχος τῆς ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει καμπιάλης, ἠμπορεῖ διὰ πολλὰς αἰτίας νὰ ἐμποδισθῆ ἀπὸ τῆς νὰ συνάξῃ τὴν ποσότητα τῆς καμπιάλης εἰς τὸν τόπον τῆς συρομένης, καὶ τυχὸν μετὰ χρόνους νὰ δυνηθῆ διὰ νὰ παρήσσιασῃ τὴν καμπιάλαν εἰς πληρωμὴν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως ἠμπορεῖ ὁ συρόμενος νὰ χρεωκοπήσῃ, καὶ ὁ ἐκδότης, ὅς τις ἐνόμιζε τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν καμπιάλαν ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει ὡς πρὸ πολλῆς πληρωμένην, πρέπει πάλιν νὰ τὴν πληρώσῃ. Ἐκ τούτων βλέπομεν πόσῃν πρόνοιαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ πραγματευτὴς διὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει καμπιάλας. Δι' αὐτὰς τὰς αἰτίας, πραγματευταὶ ἀξιοὶ μὲ θεωρίαν καὶ προᾶξιν, καλῶς ἐπρόβαλον, τὸ νὰ προσίθῃται εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει καμπιάλας ἡ θέσις αὕτη: *τρετέσι, Πληρώσατε ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει τὴν ποσότητα τῶν. . . ἢ παρακατάθετε αὐτὴν διὰ τῆς Κριτηρίας.* Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἐκδότης εἶναι σκεπασμένος δι' οἷόν δή ποτε περιζατικόν, καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβῆται ζημίαν τινὰ, ὅ, τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῆ μὲ τὴν ἐπὶ τῆς ἐμφανίσει καμπιάλαν.

Αὕτη
Ε.2.24 της Κ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006